

Sygn. akt III Ca 1683/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 stycznia 2018 r. w G.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko I. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt I C 1287/16

oddala apelację.

SSO Magdalena Balion - Hajduk

Sygn. akt III Ca 1683/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zasądzenie od pozwanej I. K. kwoty 3884,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wniesienia pozwu i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 22 sierpnia 2006 roku pozwana zawarła z (...) Wyższą Szkołą Handlową (...) w K. umowę o świadczenie usług edukacyjnych, zgodnie z którą uczelnia zobowiązała się wobec pozwanej do realizacji programu nauczania na stacjonarnych studiach o kierunku turystyka i rekreacja, zaś pozwana zobowiązała się do uiszczania na rzecz uczelni miesięcznych opłat za naukę. Pozwana zobowiązała się do uiszczania opłat w trybie i terminach zgodnych z zarządzeniami Rektora i Dziekana (...) oraz Deklaracją finansową określającą finansowe warunki kształcenia w uczelni. Opłata semestralna za studia stacjonarne na kierunku turystyka i rekreacja w okresie objętym żądaniem pozwu, tj. w roku akademickim 2006/2007, wynosiła 2000 zł za semestr.

W dniu 30 listopada 2009 roku pozwana I. K. została skreślona z listy studentów z powodu niezaliczenia semestru.

W dniu 19 sierpnia 2015 roku powódka zawarła z (...) Wyższą Szkołą Handlową (...) w K. umowę cesji szeregu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanej.

W piśmie z dnia 9 września 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty łącznej 3777,10 zł, na którą składała się kwota niezapłaconego czesnego za okres od października 2008 roku do lipca 2009 roku w kwocie łącznej 2080 zł oraz odsetek ustawowych naliczanych od dnia wymagalności należności za poszczególne miesiące.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawą żądania pozwu jest umowa zawarta przez pozwaną z (...)Wyższą Szkołą Handlową (...) w K. w oparciu o ustawę z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jednolity Dz.U. z 2012 roku, poz. 572 ze zmianami), a w szczególności art. 99 ust. 4 ustawy obowiązujący w dniu zawarcia umowy przez pozwaną, zgodnie z którym zasady pobierania i wysokość opłat w uczelni niepublicznej określa organ wskazany jej statucie.

Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Sąd pierwszej instancji, powołując się na regulacje art. 117 k.c. i art. 118 k.c. wskazał, że zawarta przez pozwaną umowa o warunkach odpłatności za studia niestacjonarne jest umową regulowaną przez powołaną już ustawę z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie

wyższym. W konsekwencji, do umowy takiej, a ściślej, do wypływających z nich ewentualnych roszczeń uczelni o zapłatę czesnego za studia stacjonarne, nie stosuje się art. 751 k.c. określającego w sposób szczególny terminy przedawnienia roszczeń wynikających z umów zlecenia i umów o świadczenie usług, o których mowa w art. 750 k.c.

Powódka nie dochodzi od strony pozwanej świadczenia okresowego, albowiem świadczenie okresowe charakteryzuje się tym, iż jest ono realizowane przez zobowiązanego systematycznie, w regularnych odstępach czasu w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego o charakterze ciągłym, przy czym, świadczenia te nie składają się na pewną z góry określoną całość. Dochodzona przez powódkę opłata miesięczna za studia (czesne) jest natomiast świadczeniem pieniężnym o wysokości oznaczonej z góry przez właściwy organ uczelni i może być uiszczona jednorazowo lub w uzgodnionych między stronami częściach – rozłożenie tego rodzaju świadczenia pieniężnego na raty nie czyni go jednak świadczeniem okresowym.

Powódka nie dochodzi od strony pozwanej również roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 106 powołanej już ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym, prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczałnej, artystycznej, sportowej, diagnostycznej, rehabilitacyjnej lub leczniczej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej. Umowa z dnia 3 lipca 2008 roku, będąca źródłem żądania powódki, dotyczy zaś czesnego, a więc wynagrodzenia przysługującego pierwotnemu wierzycielowi z tytułu prowadzonej działalności dydaktycznej.

W konsekwencji uznać należałoby, iż do roszczenia dochodzonego przez stronę powodową należało stosować określony w art. 118 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia.

Sąd Rejonowy podniósł, iż w dniu 1 października 2014 roku wszedł w życie art. 160a ust. 7 powołanej już ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku, z którego jednoznacznie wynika, iż roszczenia wynikające z umów dotyczących opłat za studia przedawniają się z upływem 3 lat, przy czym zgodnie z art. 32 ustawy nowelizującej, przepis ten stosuje się do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, a więc przed dniem 1 października 2014 roku. Na konieczność stosowania powołanej normy intertemporalnej wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 października 2015 roku wydanej w sprawie III Czp 67/15, w której jednoznacznie wskazał, iż dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 k.c. miał zastosowanie do przedawnienia roszczeń uczelni w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 11 lipca 2014 roku. W ocenie Sądu Rejonowego, treść art. 32 ustawy nowelizującej jest jednoznaczna i wyraża intencję ustawodawcy, który zamierzał uregulować termin przedawnienia wszelkich roszczeń uczelni dotyczących opłat za studia, w tym roszczeń wynikających z umów zawartych przed dniem 1 października 2014 roku, dostrzegając, iż termin przedawnienia wynoszący 10 lat, a wynikający z treści art. 118 k.c., jest terminem niczym nieuzasadnionym i mogącym prowadzić do nadużyć.

W niniejszej sprawie powództwo zostało wniesione w dniu 19 maja 2016 roku, zaś roszczenie pierwotnego wierzyciela stało się wymagalne w okresie od października 2008 roku

do lipca 2009 roku, w chwili wniesienia pozwu było ono roszczeniem przedawnionym, zaś podniesienie przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia musiało skutkować oddaleniem powództwa.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka, zarzucając:

- naruszenie art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014.1198) w zw. z art. XXXV pkt 2 ustawy z 23 kwietnia 1964 roku, Przepisy wprowadzające Kodeks cywilny poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nowy 3 letni termin przedawnienia należy liczyć od dnia wymagalności roszczenia podczas gdy prawidłowa wykładnia prowadzić powinna do wniosku, że termin przedawnienia roszczenia upływa po 10 latach od daty jego wymagalności, pod warunkiem, że jego koniec przypada przed dniem wejścia w życie art. 32 ustawy nowelizującej lub w okresie 3 lat od tego dnia, jeżeli natomiast upływ 10 letniego terminu przypadałby po upływie 3 lat od wejścia w życie ustawy zmieniającej, do przedawnienia dojdzie z uwzględnieniem terminu 3 letniego liczonego od wejścia w życie ustawy zmieniającej tj. od 1 października 2014r.

Powódka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości wraz z kosztami postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy trafnie przyjął, iż w niniejszej sprawie roszczenie powódki wymagalne w okresie od października 2008 roku do lipca 2009 roku, przedawniło się z upływem 3 lat od dnia jego wymagalności, a zatem przed wniesieniem powództwa w dniu 19 maja 2016r.

Podkreślić należy, na co wskazywał Sąd Rejonowy, że roszczenie o zapłatę czesnego nie jest roszczeniem okresowym jak i świadczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie podlega też przedawnieniu na podstawie art. 751 k.c.

Zagadnienie przedawnienia opłat za studia niestacjonarne pozostawało sporne zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie sądów powszechnych. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 8 grudnia 2017 r. sygn. III CZP 74/17 jednoznacznie stwierdził, że artykuł 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1842 ze zm.), który wszedł w życie w dniu 1 października 2014 r., określa trzyletni termin przedawnienia roszczeń o opłatę za studia, wynikających z umów o warunkach

odpłatności za studia, a art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1198 ze zm.), przewiduje, usuwając występujące w tym względzie wątpliwości, że w takim samym terminie roszczenia te przedawniały się też przed wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym; tym samym wyłączone jest stosowanie w związku z wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym normy intertemporalnej wyrażonej w art. XXXV pkt 2 p.w.k.c.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze uznał zarzut apelacji za nieuzasadniony i mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSO Magdalena Balion – Hajduk